

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Avrelii Avgvstini Hippoensis Episcopi Et S. R. E.
Doctoris Vita**

Lancilottus, Corneille

Antverpiæ, 1616

Cap. X. S. Augustino in Africam nauigaturo, D. Monica in Ostiis Tyberinis
moritur, rogans sui memoriam ad altare fieri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42857

tribus hebdomadæ diebus, nimirum, feriâ quartâ, feriâ sextâ, & Sabbato (quod in patriâ deinceps est imitatus) solere ieunare.

CAPVT X:

S. Augustino in Africam nauigaturo, D. Monica in Ostijs Tyberinus moritur, rogans sui memoriam ad altare fieri.

Hi c itaque cùm hiemem traduxisset, Lib. 9. C. 5. opportunâ nauigatione factâ, descendit ad Ostia Tyberina: vbi dum ventum fess. c. 10. opperitur in Africam nauigantibus idoneum, quadam die ipse & mater eius Monica incubentes soli ad quamdam fenestrâ, vnde hortus prospectabatur, colloquebantur valde dulciter de futurâ vitâ Sanctorum, quam nec oculus vidit, nec au- & 11.

ris audiuuit, nec in cor hominis ascendit: & inhiabant ore cordis pariter in superna fluente vita: vilescebatq; adeò eis inter verba mundus iste cum omnibus delectationibus suis, ut præ illius vitæ iucunditate, non comparione, sed ne commemoratione quidem dignus videretur.

D. Monica Præsentiens verò Monica, mortem sibi morti vicina pro anima sua refrigerio post mortem offerri preces tis mei, ubi fueritis. Exoptabat namque saprogat.

imminere, Ponite, inquit, hoc corpus ubique; nihil vos eius cura conturbet: tantum il lud vos rogo, ut ad Domini altare meminerit.

Etissima

Etissima femina id sibi exhiberi , quod no-
uerat autâ consuetudine seruari in Ecclesiâ
Catholicâ , vt nimirû in sancto Missæ sacri-
ficio , cùm Sacerdotes , tum alij qui eidem in-
ter essent , pro Defunctorû salute Deo pre-
ces offerréti . Et post nônulla : *Illis* (prosequi-
tur Augustinus) *stupentibus virtutem femi-*
næ , quærentibusq; utrùm non formidaret tam
longè à suâ ciuitate corpus relinquere ? Nihil ,
inquit , longè est Deo , neq; timendum est ne ille
non cognoscat in fine sæculi , unde me resusci-
tet . Ergo die nono ægritudinis suæ , LVI. æta-
tis suæ , XXXV. ætatis meæ , anima illa reli-
giofa & pia corpore soluta est , quarto Nonas
Maij , receptura præmium immortalitatis
in cælo , quod pie hîc viuendo meruerat .
Decuit namque ipsam voti compotem ef-
fectam baptizato filio , vnâ cum Angelis ,
quibus est gaudium super vno peccatore
pœnitentiam agente , in cælorum regno
gaudere , & in Romano littore potius ,
quam in Africâ relinquere sacri corporis
exuuias : quas deinde Romam apportatas ,
Ecclesia Romana dignis prosequeretur ho-
noribus , & cum Vrbe orbis totus in eius-
dem filij cœnobio veneraretur . Persoluit
nihilominus Augustinus iusta animæ ma-
tris suæ , more videlicet Christianorum ,
quo , vt ait , consueuit , antequam corpus in-
teratur

Lib. 9. Cō-
fess. cap. 12
Vide & lib.
Decurâ pro
mortuis
cap. 2. &
Enchirid.
cap. 90. &c.

feratur sepulcro , pro animâ offerri sacrificiū Corporis & Sanguinis Christi; quod dicebatur pro delictis fieri hominis defuncti; scilicet ne à contrariis potestatibus anima detineretur. Quantopere autem luxerit mortem matris , eiuscē verbis visum est subiçere : *Premebam oculos eius , & confluēbat in p̄cordia mea mæstudo ingens , & transfluebat in lacrymas , ibidemq; oculi met violento animi imperio resorbebant fontem suum, usque ad siccitatem.* Et in tali luctamine valde male mihi erat , neque decēre arbitramur funus illud questibus lacrymosis gemitibusq; celebrare : quia his plerumque sollet deplorari quādam miseria morientium ; aut quasi omnimoda extinctio . At illa nec miserè moriebatur , nec omnino moriebatur : hoc & documentis morum eius , & fide non sicut à rationibusq; certis tenebamus . Quid ergo erat quod intus mihi grauiter dolebat , nisi ex consuetudine simul viuendi dulcisimā & carissimā repente diruptā vulnus recens ? Gratulabar quidem testimonio eius , quod in eā ipsā agritudine ultimā obsequijs meis interblandiens , appellabat me pium , & commemorabat grandi dilectionis affectu , numquam se audiuisse ex ore meo iaculatum in se durum aut contumeliosum sermonem . Sed tamen quid tale Deus meus qui fecisti nos , quid comparile

parabile habebat honor à me delatus illi, & seruitus ab illâ mihi? Quoniam itaque deservabat tam magno eius solatio, sauciabatur anima mea; & quasi dilaniabatur vita, quæ una facta erat ex meâ & illius.

CAPVT XI.

D. Augustinus venit in Africam, patrátque ibi miraculum.

IGITVR cùm Christiano ritu matri parentasset, factâ nauigatione, Carthaginem appulit, ibiisque suscepitus est hospitio ab illustri viro Innocentio, exaduocato vicariæ præfecturæ, per id tempus grauiter ægrotante. Quod autem miraculum patruuerit clementissimus Deus Augustini intercessione, visum est commemorare: *Venientes, scribit, de transmarinis me & fratrem meum Alipium, nondum quidem Clericos, sed iam Deo per Religiosæ vitæ obseruantiam seruientes, ut erat cum totâ domo suâ religiosissimus ipse, susceperat, & apud eum tunc habitabamus.* Cui eidem Innocentio affecto grauissimis doloribus ulcerum manantium ac sinuosorum (quæ numerosa atque perplexa habebat in imâ corporis parte, & Medici fistulas appellant) iamque tremendis fermentis secando, ac inter Medicorum manus se moriturum vix du-

Lib. 22. De
ciuit. cap. 8.

Miraculū.

K bitanti,